

[Axel Kristensen.]

vilde indeholde Variationerne i Forudbetalingerne og i den Hastighed, hvormed man fik Penge hjem for den Eksport, vi havde. Det, jeg har sagt, er, at efter en Opgørelse, som ikke er mere end halvanden Maaned gammel, kan disse Tal ikke stemme sammen, og jeg glæder mig til, at vi faar nedsat Udvalget om Vareforsyning, hvor vi kan faa Lejlighed til at diskutere og faa klarlagt disse Tal. Der maa være en absolut forskellig Maade at gøre det op paa; ellers kunde man ikke komme til disse Resultater. Dette er Varedirektoratets Opgørelse, hvorefter det virkelige Forbrug til importerede Raastoffer og til Forbrug i Danmark skulde være 233 Mill. Kr. i indeværende Aar — Forbruget for hele Aaret skulde være med paa indeværende Aar —, medens den højtærede Minister kommer til et betydelig højere Tal, hvis de Tal, der her er nævnt, er rigtige. Men jeg glæder mig til, at vi kan faa gennemgaaet Tallene og naa til Overensstemmelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Tholstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Tholstrup: Jeg synes ikke, der er Grund til at se saa forfærdelig sort paa det kommende Aar, jeg synes, at den nuværende Regering maler det alt for mørkt og trist. Vi er kommet til en helt ny Fase i Udenrigshandelen, og det er den, at Importvarepristallet nu ligger under Eksportvarepristallet. Det er en Kendsgerning; vi faar mere for vore Eksportvarer, end vi har faaet nogen Sinde før, og Importvarerne er ikke steget tilsvarende. Dette maa i det lange Løb give bedre Vilkaar for Eksport, for Produktion og for os alle sammen. Naar der er brugt en Valutamængde paa 600 Mill. Kr., maa vi ikke glemme, at heri er indbefattet en Masse Forudbetalinger, og at mange af disse Penge er anvendt til Materialer, der endnu ikke er oparbejdet, til Maskiner, til Investeringer i det hele taget, og det gør, at vi i Dag staar betydelig stærkere, end vi gjorde for nogle faa Aar siden. Der er ingen som helst Grund til at give Regeringen Ret i, at vi staar over for en sort og mørk Fremtid. Vi staar over for en lys Fremtid, hvis vi frigiver de Kræfter, der kan udnytte Mulighederne.

Udenrigsministeren (Gustav Rasmussen): Det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen har spurgt mig om min Mening om § 5. Bortset fra at dette Udtryk bruges om flere forskellige Ting og altsaa med lidt upræcis Betydning, vil jeg gerne i Anledning af det ærede Medlems Forespørgsel have Lov at henvise til, hvad jeg sagde i min Tale i Folketinget den 9. December, og maa jeg med den højtærede Formands Tilladelse have Lov at oplæse et lille Stykke, der handler om dette:

„Der var dengang slet ikke taget Stilling til, paa hvilken Maade man eventuelt kunde tænke sig, at Selvbestemmesrettens Udøvelse skulde sikres, og det ærede Medlem vil erindre, at jeg allerede tidligere havde givet Udtryk for Betæneligheder, der talte imod, at den danske Regering skulde gøre et Krav om „en ny § 5“ til sit, Betæneligheder, som i Tidens Løb efter gentagen Overvejelse og med de Erfaringer, som Udviklingen har givet mig, ikke er blevet mindre.

Saaledes som Forholdene er, mener jeg ikke, at det vil være i Danmarks Interesse, at den danske Regering nu stiller eller støtter Krav om, at der traktatmæssigt sikres Sydslesvigerne Adgang til at stemme sig til Danmark. Jeg tror, at Fremsættelsen af et saadant Krav — forudsat at det overhovedet var gennemførligt — vilde forpligte Danmark udenrigspolitisk og medføre Konsekvenser for os, som jeg ikke mener at kunne tage Medansvaret for.“

Dernæst har det ærede Medlem Hr. Aksel Møller stillet mig et Spørgsmaal om Forarbejdet til Memorandummet af 19. Oktober 1946 og bedt mig forklare, hvorfor jeg kunde gaa med til at forelægge Det udenrigspolitiske Nævn denne Tekst, der var forandret i et Ministermøde. For mig staar det nu ikke helt paa samme Maade som for det ærede Medlem. Sagen var den, som jeg ogsaa antydede, da jeg havde Ordet for noget siden i Eftermiddag, at i Tiden før Oktobernoten, i Tiden før Oktober 1946, var mit Syn ikke helt afklaret. Jeg medtog ikke Kravet i det første Udkast, jeg forelagde Ministeriet, fordi det ikke for mig stod som nogen Nødvendighed at gøre det. Hvis jeg havde ment det nødvendigt eller ønskeligt, at Kravet blev rejst, havde jeg naturligvis taget det med i det oprindelige Ud-